

ATROZMENTE
CON AMOR
OU UNHA CITA COA EXTINCIÓN

J. Estévez L.

ATROZMENTE CON AMOR

ou unha cita coa extinción

**na pinacoteca
exposición
de
versos pesimistas**

j. estévez l.

¿Quién te ordenó pasar de la luz a la sombra?

-No todavía la muerte;

Solamente el fracaso de la vida"

ÁNGEL GONZÁLEZ

**ENFOQUE
PARA ATRAVESAR O MUTISMO
DA MATERIA INERTE**

Arrastrado por un ataque
de éxtase
-o vento en contra-,
tomo notas
ás agachadas
e fecundo
os tambores de guerra
que agroman
na traxedia de apodrecer
a cada intre.

Inesperadamente
cómodo no papel,
non apago o motor
e pernocto
nos meus parásitos
coa coherencia
de quen non contempla
compromisos
nin lexitimacións
para respirar...
mentres as incógnitas
sincronicen
perenne asombro diáfono,
mínimas razóns para vivir.

DAR O PASO

**Teño unha importante cita
no túnel das améndoas amargas.**

**Para descifrar a cadencia
do saqueo.**

**E ben sei da súa mínima
iluminación.**

**Debo acabar
o cometido
con prestreza.**

**E comparecer ante a distancia
para ver de cohabitar
co non retorno
nas colleitas da árbore seca.**

Difícil labor.

O contubernio dos anos.

A LUZ NON BORRA OS POUSOS

Vivo por vivir
-cereixa sen primavera-
engurrado
no prólogo do estupor.

Vivo sentado nos enigmas,
na parcela dos incisos
e saúdo de lonxe
aos indultos que non chegan.

O lector de sobra sabe
que a morte non está de vacacións.

O catálogo de ausencias
aumenta a súa lista
coa chegada de cada orballo,
encarecendo a filosofía,
a reflexión ponderada
e reparadora.

A FIN DE CONTAS

O teatro baleiro.

O actor fracasou
estrepitosamente
na interpretación
da súa propia peza.

Aparta
do peito
o escabroso rumor
da deserción,
baixa o pano
(os ollos extraviados),
liquida o horizonte
e regresa lentamente
ao misterio
dos porqués, paraqués, etecés.

**SEMPRE PODE QUEDAR
O RECORDO DO QUE SE FOI**

**Unha poza de suplementos
trae recordos de lavanda
nun vendaval de flores malabar
para seres que non se aman.**

**O diálogo, nesta ocasión,
modela a desilusión
de miles de quilómetros
e non quere saber nada
de chapuzas malvadas
para non vivir só
no edén das lembranzas.**

- **¡Ámame, idiota! –a morte.**
- **Maxistral estulticia.**

CORRER CARA NINGURES

**Distintas voces de adobe
na garganta do alzheimer
aloumiñan ausencias
con prudencia e...
non hai nada que facer,
nada que adxectivar.**

**Cos anos reverenciamos
as periferias involutivas,
as intrusionés absurdas,
o “acabouse o conto”,
a prolepse das afliccións.**

O VELLO INSOMNIO DESBÓCASE

Repudio o acoso
dos ombros caídos,
das ameixas indolentes,
dos recados para rectificar
os propósitos. Aínda
queda un futuro no paraíso
da reputación, esa vítima
que non fala comigo.

Procrear bandeiras contaxia.

AMARRADO POLA FURIA

De lupanar en lupanar
para esquecerte,
zoupón como azucre
nunha taza de café
frívolo,
como un bacilo
no corazón dun poema de amor.

O embuste
chama por teléfono
á máquina de cocer
cicatrices nun xogo
que leva á oficina
de alindar tumores.

**PALABRAS
COMO ESTATUAS**

**Os fogosos
valentes
saben descolgar
da ousadía
as vinganzas
que premian
a nostalxia
das meixelas.**

**Nos miradoiros
atenta
a tentación
recibe
as comitivas
da adulación
destilando
a suspicacia.**

Alguen vive, vivo.

Afán.

Disposto a viaxar co posto.

Lixeiro de equipaxe.

**Alguen vive, vivo
debaixo do paraugas,
remoendo o milagre
da coartada perfecta.**

Afásico.

**Alguen vive,
xordo ás sospeitas
para non espantar a luz.**

E para non pechar a porta.

**OS ANOS
NON SE FAN DE ROGAR,
XAORA.**

O meu brumoso
retrato
agarda confiado
a vellez,
agazapado
no obsesivo
breviario de tristezas,
especulando.

No escaparate,
consternado
o aroma
das mirras
cruza
a estancia con sixilo.

QUE PASE A PROFECÍA,
QUE ENTRE.

Coa prudencia alisada
na raia
dun domingo pola tarde,
un deses moitos domingos
que dormen na abstemia,
coma efixies conxeladas,
fico na treboada.

Coa prudencia
como compañeira de viaxe
¿cara onde esmorecemos...?

A esperanza
é a patria dos pobres,
disque.

E A VIDA
LIXEIRO VOO DE AVE
REGRESANDO AO NIÑO
DA INACCIÓN.

GOLPE DE ESCAMOTEO

A permanencia
na beleza, inverosímil,
lánguida,
un romance do corpo
coa feraz imaxinación,
trampa de celuloide
na ignición
prometedora
de interludios
de supervivencia.

Pura bohemia,
elaborado pacto
de evanescentes
vibracións.

A nave non partíu,
aínda hai tempo
para urdir,
para repostar metáforas
que nos salven,
amuletos
apalpando
a piedade da néboa...
da triste néboa
que oculta o patético destino:
unha man diante, outra detrás.

REVERBERAN OS OLLOS
NA PULCRA E INSÓLITA
DOR QUE NOS IMPUXERON.

Bucólica mordacidade.

COMPARTO A SORPRESA

Se tes ou tiveches
unha esperanza,
desfaite dela,
escáchaa.

Estorba na rebaixa
cara ningures
que emprendiches.

A trepidante razzia
fabrica entrañas amargas.

Non merece
a pena a reportaxe
da carne,
nin a conversación
do enterrador
¡que diante!
nin a escolta
relaxante
de espellismos.

EQUILIBRIO DAS PAREDES QUE EXSUDAN XEMIDOS

**¡Ai sepultureiro,
no que desemboca
a caída dos anos:
vésperas de nada!**

A explosión da impotencia.

O colapso na campa.

**Declina a resistencia,
o imperio estala
no soliloquio.**

**Prospera o silencio
no espazo impávido
que sobrevive.**

**A furia do optimismo,
a furia que furta
a usura da nada,
que explosiona
nos sismógrafos,
as alforxas baleiras.**

ACORDEI TARDE PARA ALUGAR

Anda ceibe.

A epidemia.

Altiva.

Reconstrúe vertexes.

E non hai regreso.

Epidemia de fendas.

Na fronteira do tempo.

**Anda ceibe e reconstrúe
os cántidos do pánico.**

Vetustos.

**De porta en porta
detesta os retrasos
dos que piden auxilio
mar adentro para vadear
os berros dos incapaces,
de retorcer as inclemencias.**

UNHA BATIDA

Tapar as evidencias
que deixan espazos abertos
e fan saltar as alarmas...
asfaltar o ridículo, afiar
o perfil do resentimento
que agacha as figuras
extraviadas nos privilexios
das alcobas circulares
que nos asfixian...
e protestar
non é unha tarefa fácil.

Vixía a vellez,
na cuncha,
vixía e arrecia
a conversa co insomnio
que aguilloa.

Despeza.

Decapita
a semente indomable
e incorpora
o hábito da inexistencia,
o eclipse.

A condición que levamos dentro,
disolta na bruma da resignación.

Concedámonos o dereito
a un discreto suicidio
nos abismos,
a clausura da confusa memoria
nos fragmentos en desbandada.

VOZ DE ALARMA

**Ante os desplantes
limpar o expediente
de torpes claridades
e de incertos símbolos.
Antes de que as gadañas
escriban os epitafios.**

As fauces do veneno.

**Para non deformar
os discursos da retirada.**

**Vivir tranquilos e preparados
para non ser uns estraños
en todos os fríos tránsitos
das longas madrugadas.**

**ARDEN OS DÍAS
A UNHA VELOCIDADE**

Morden.

**Mínimas as cinzas
convocadas pola memoria,
no marasmo.**

Amor e morte.

**Sen rumbo posible,
o abandono das palabras
como un fardel caduco.**

**¡Herdanza tan lixeira
para repetir por horas!**

*“He hablado con la muerte por teléfono
y he recibido e-mails de amor que se borraron
sin dejar una lágrima de papel amarillo.
Nadie olvide los tiempos, pero nadie se engañe:
al final sólo importan el amor y la muerte.”*

LUIS GARCÍA MONTERO

NUTRINDO A SENECTUDE

**A inmensa e colectiva respiración
que ansía a permanencia
das metáforas, na sala de máquinas
a beleza sen cheiro a ridículos
letargos.**

**A respiración
nun concerto de pinceladas,
as trampas
ensaiando.**

Un cadro.

DESASTRE NO MEU ROSTRO

Expectación.

O lixo repatriado.

**A traxedia
que viaxa
sen luxuria
nas maletas.**

Un castigo.

**Contra os acantilados,
a canción deshabitada.**

Un alfinete.

**Acusado de excesos
e
carente de licenza.**

ESTRONDO NO FÓSIL

As carnes frías,
atravesadas
pola espada
da fatiga.

Protestan.

Protestan e descifran
a mecánica da diverxencia.

As carnes frías.

Retorcen
a indolencia
e resucitan
lanzas de aceiro,
a incompreensión
que inhabilita.

Untan con cuspe.

AS AZAS NON REMONTAN

**A memoria, fráxil
como pupilas sen luz.**

**CRUZAREMOS AS AUDITORÍAS
COMA PEIXE NA AUGA**

**Os meus recordos
nas fotos
mordidas polo sol,
refuxiándose dos egotismos
pero tamén
subministrando
océanos de adxectivos
para non corromperse
nas caixas de cartón.**

**LONXE AS RAPAZAS E RAPACES
ESCULTURAIS DOS ANUNCIOS**

**O canto interminable
do teu perfume
que me persigue,
o recendo inapreixable
da felicidade,
confirman que a ficción
é ave branca danzando
no esquivo límite
das palabras
que si deixan rastro.**

MENTRES A PEL MEDRA

**Comodamente sentado
nos teus versos
vexo emigrar as páxinas
da miña biografía,
mortal gozo, fugaz
melancolía, grata
complicidade
no deserto da miña vida,
ese libro por escribir.**

**ACOLLER A ARQUITECTURA
DA CHUVIA NOS BOSQUES**

**A este hora
de verbos mecidos
por mans
que adiviñan xeografías
de confusas pontes,
estou en fóra de xogo...
no crepúsculo de arrabalde,
sen oficio.**

A DOENZA ESGAZA AS VAIDADES

Descubro o descarte nos teus ollos.

Perturbado.

A aprehensión

transeúnte peregrina polos mostradores...

Comparezo no mercado

para pechar o nocivo trato,

malversadas todas as posibilidades.

A MARXE DA SORDIDEZ

Viaxo na dorna da tarde
por unha praia de tristeza,
cortesía do teu polinizado
sorriso de plástico.

Viaxo,
aquí,
en Lugo,
nun mar que pontifica
recreacións de hipocondría
e regresan fatigados
os anos
ao teu fermoso rostro ausente,
queimando a luz adolescente
involucrada no teu nome.

**SEN DAR CABIDA
Á PRIMEIRA OPCIÓN**

**A discordia
refuxiada no crecemento cero.**

Na toma de contacto.

**Consolidada como referencia
das primeiras trabas.**

**Intercambio de contratempos,
apostasía.**

No reparto.

**Blindadas as fronteiras,
a crise das opcións...
... tamén eu quería, pero.**

CREDENCIAIS DA EXPECTACIÓN

Coma unha moda.

Mestura de traumas.

**A hecatombe
ama da casa.**

As preguntas sen resposta.

Migallas de calafríos.

**O fío conductor
non exento de polémica.**

Na superficie.

**Retorcido
extirpar os dramas.**

**Soterrar os pretextos
na súa versión corrosiva
para que non levanten cabeza.**

**Todo por non calzar as botas
e botar a camiñar para gozar.**

CANDO O PRAZO EXPIRA

**Cando o prazo expira
entendo que o máis acertado
é activar todas as alarmas,
o permanente estado de vixilia.**

A última elección e lección.

**Antes de ser excluídos
da vida,
interinos que somos
(e máis cando os anos
apreman),
cursar a definitiva petición
de admisión á proba
selectiva
para descifrar a infinita
soidade que enreda
no verniz das nosas mans.**

CERTAMENTE

Ese día chegará.

Ensaíeno.

**Arrisqueime
a percorrer os vestixios,
a interpretar as mareas
do tempo da opulencia.**

**Levantando unha poeira
para perderme
e nunca máis regresar.**

**Certamente.
A contaminación.**

ATERECE A ROUPA INTERIOR

E os parásitos.

A data, atroz ritual
de todos, en todos e para todos
que proscribe a calor dos rostros.

A páxina rota.

Esa perversa artesán,
experta en esfarelar
os amenceres que se nos van
das mans, infame artesán
que rompe o curso dos nosos días.

A páxina rota
que con descaro
eclipsa
o amor á vida.

A PODA DEPREDADORA

**O desprósito galopa
nos cranios,
esculpe
excelentes ruínas en tránsito.**

**Unha colección de atropelos
rabuña como maleza as agonías.**

Encrespados.

Os atropelos.

**E un monólogo en procesión
amolece o fracaso vital
nos oxidados espellos
de funeral en funeral.**

CANDO XA É TARDE

Aprendín dos caprichos da noite
nos meus suicidios diarios
e sei dos caprichos que furan
as miñas entrañas
no baleiro das tardes
cando se apaga a luz...
pero xa é tarde.

Bebo a grandes tragos
o tempo que succiona
e abrocho as ilusións
agochado como estou
na fronteira da desesperación,
pero.

O PULSO DO FRACASO

**Non hai tempo,
simplemente non hai:
a rocha desintégrese.**

E os fragmentos.

**ATROZMENTE CON AMOR
ou unha cita coa extinción.**

¿Que podo eu escribir,
que poemas despois dos diamantes
de Méndez Ferrín, de Celso Emilio...?
¿Talvez loar o xentil esmalte do estado
de graza das lareiras? ¿Talvez o xenocida
enxoval da arterioesclerose? ¿Os sacrificios
de balde a un deus atrofiado que subhasta
con desdén bisutería no parnaso? Caracoleo
para seducir o abismo dos cemiterios,
da memoria os peitos varados na trama,
nos cuadriláteros caracoleo, depuradas
as murallas do medo, os eloxios levedando
nas veas. Mais o misterio do resplandor
asusta, asusta a información privilexiada
e pido auxilio ao Ennio Morricone da banda
sonora de Sacco e Vanzetti (Speranza di libertá),
abeiro a Annie Lennox (Ladies of the Canyon)...
¿Que podo eu escribir no decorado,
que poemas, dime, que poemas
despois de Méndez Ferrín, de Celso Emilio?
Cultivo na páxina excentricidades e ti musitas
as inconveniencias transubstancia mosaicos
en transgresións... son un can de palleiro, meu amor.
Pinga a pinga cursa o meu sinsentido: infancia,
estupor, derrota, cinza... Talvez nacionalismo -digo,
palabra ou sentenza que fulmina o fervor
ao vivir na mitificación, galiza, galiza, galiza,
talvez independencia ou mística órbita
en ignotas liberdades, talvez o lamento enrodela
o meigallo no limiar -dis, e a balanza manobra
a favor dos excesos. Talvez medren na nostalxia
miradas como lama estabulada en top-less

e non hai respostas diáfanas -digo. O meu corpo
non afronta a intemperie sen o teu corpo
e a voráxine do xineceo esgaza as pestanas.
Sen ti non sei respirar e non hai preguntas
no horizonte para o silencio no que habitas,
pero eu preciso nomearte, sequera a ráfagas,
no parto das palabras, no tránsito das siluetas,
como un berro contra a fame. Renego do cáliz
ateigado de ausencias que devoran o teu rostro.
A outra face do espectáculo trafica con oxidados
rumores, os anos negan a luz e o pan da artesa,
os asubíos conxelan no laboratorio as caricias
e sen aviso previo as sombras, en taxi,
organizan a operación de asalto. Masturbo
o pavor dos ósos á ruína, disc-jockey do húmido
espanto que deixo en herdanza... Non hai horas
de descanso nin manuais inocuos de clemencia
no campo aberto da decadencia
que incendia con man de ferro o paso do tempo,
ese usuario que non sei como evitar.
¿Que poema podó eu escribir, amor,
que poema despois dos diamantes
de Méndez Ferrín ou de Celso Emilio...?